

IN PERSOON AFGEGEVEN TEGEN BEWIJS VAN ONTVANGST

Nationale ombudsman
t.a.v. de heer Reinier van Zutphen
Bezuidenhoutseweg 151
Den Haag

Den Haag, 13 maart 2018.

Edwin Giltay
Noordwal 539
2513 DZ Den Haag

Onderwerpen:

- I. Negen grieven over de nationale ombudsman
 - II. Twee nieuwe klachten over Defensie
-

Geachte heer Van Zutphen,

De affaire waarover ik u aanschrijf, kent een jarenlange geschiedenis. In 1998 was ik getuige van een geruchtmakende militaire inlichtingenaffaire gerelateerd aan Srebrenica. Hierover heb ik u gedetailleerd geïnformeerd in mijn brieven vanaf dat jaar alsmede in mijn boek *De doofpotgeneraal*. Bij deze affaire gaat het om het vertrouwen in een rechtvaardige, betrouwbare en geloofwaardige overheid. En in breder perspectief om de waarheid rond Srebrenica.

Dit doofpotschandaal is nog steeds niet naar behoren behandeld door het Ministerie van Defensie. Maar ook uw organisatie heeft – helaas – tot heden geen blijk gegeven van het deugdelijk onderzoeken van deze zaak. In deel I van deze brief kom ik met negen grieven aan uw adres. Ik verzoek u per grief inhoudelijk te reageren.

In deel II, dat begint op pagina 11, schrijf ik u aan over twee nieuwe klachten inzake recente handelingen van het Ministerie van Defensie ten aanzien van mijn persoon:

1. Recentelijk, op 14 september 2017, is mijn naam door het slijk gehaald door de afdeling Persvoorlichting van het Ministerie van Defensie in het tv-programma *Hart van Nederland* van SBS6. Ik verzoek ik u deze handelwijze van Defensie te onderzoeken.
2. Het Ministerie van Defensie weigert om mijn uitgebreide klachten inzake de inlichtingenaffaire-*De doofpotgeneraal* te onderzoeken hoewel er nieuwe feiten aan het licht zijn gekomen. In brieven van het ministerie van 21 april 2015 en 6 juni 2017 wordt daarbij onder meer een beroep gedaan op uw onderzoek 99/507, dat – zoals voor eenieder duidelijk is behalve klaarblijkelijk voor de minister van Defensie – een ander, afgeperkt onderwerp behelst. Ik verzoek u ook deze handelwijze van Defensie te onderzoeken.

Deze twee nieuwe klachten maken duidelijk dat mijn negen grieven aan de nationale ombudsman nog steeds hoogst actueel zijn.

Tot slot treft u mijn conclusie aan op pagina 14 met mijn prangende verzoeken aan uw adres.

Deel I

Mijn negen grieven aan uw adres luiden:

1. *De nationale ombudsman publiceert grievende valse beweringen.*

De kritiek op uw bureau vloeit onder meer voort uit het feit dat ik ten onrechte valselijk ben gepsychiatriseerd in onderzoeksrapport 99/507 van uw bureau. Dit rapport kwam uit op 17 december 1999. Letterlijk staat erin dat ik volgens de Militaire Inlichtingendienst (MID) in 1998 bij kabelbedrijf Casema zou zijn ontslagen wegens ‘irritant en onaangepast gedrag’. Bovendien zou ik – en nu komt het – ‘volledig gestoord’ zijn.

Het is te onwaarschijnlijk voor woorden, maar bovenstaande staat echt zo geschreven in úw rapport onder het kopje: ‘C. Standpunt Minister’ in punt 5. De verklaringen, die de MID zonder enig bewijs naar buiten bracht, zijn gehandhaafd door de minister van Defensie, en vervolgens eveneens gehandhaafd door de nationale ombudsman. In uw rapport blijven de grove MID-beschuldigingen onweersproken. Bovendien publiceerde uw organisatie de beweringen op internet. Ze staan nog steeds op uw website: nationaleombudsman.nl/rapporten/1999/507. Al meer dan 18 jaar.

Het is zonneklaar dat deze valse psychiatrisering van ondergetekende kwetsend en ernstig grievend is voor mij, mijn familie, vrienden, collega’s én lezers.

Op 2 maart 1999 zond de minister van Defensie voornoemd MID-standpunt over ondergetekende aan uw bureau nadat er veel vragen waren gerezen over het optreden van militair inlichtingenfunctionaris [Moniek]. Ze had in 1998 onder defensiewerktijd een tweede baan genomen op de afdeling Telesales van Casema waar ik destijds werkte. Nadat ze hier in opspraak was geraakt als loslippige inlichtingenfunctionaris en vervolgens bij Defensie afzwaaide, werd mevrouw [Moniek] op 11 februari 1999 verhoord. Dit gebeurde door haar voormalige werkgever MID, de geheime dienst waarover ze bij Casema vrijelijk staatsgeheimen rondbazuinde.

De resultaten van dit verhoor staan in het militaire inlichtingenrapport ‘[Intern onderzoek Giltay](#)’ met nummer Det/51/99 dat de minister de nationale ombudsman zond. In dit rapport wordt zwart op wit bevestigd dat mevrouw [Moniek] openlijk met haar collega’s bij Casema – dus in het bedrijfsleven – sprak over haar werk voor haar geheime dienst. Ze gaf dit immers zelf toe in haar verhoor:

[...] verklaarde: [...] Bij aanvang van haar werkzaamheden bij CASEMA een uiteenzetting aan de overige personeelsleden te hebben gegeven over haar werkzaamheden bij de MID.

Het is sowieso een absolute doodzonde voor iedere geheime dienstmedewerker om met derden te spreken over zijn of haar werk. Iedereen met een beetje boerenverstand weet dat geheim agenten bij infiltraties in het gehéím – ofwel undercover – behoren te infiltreren. Nee, dat mevrouw [Moniek] over deze flater van jewelste werd verhoord door de MID, is niet zo vreemd. In reactie op de ophef rond haar functioneren als inlichtingenfunctionaris bij Casema, leek ze echter tijdens haar verhoor haar straatje schoon te vegen door mij in rapport Det/51/99 te kwalificeren als ‘irritant’, ‘onaangepast’ en ‘volledig gestoord’.

Rapport Det/51/99 is op 12 februari 1999 ondertekend door contra-inlichtingenmajoor R. de Ruyter van de MID. Vervolgens is op 2 maart 1999 zijn rapport aan uw bureau als

bijlage gezonden in een brief met kenmerk g8.07789003, ondertekend door secretaris-generaal drs. D.J. Barth namens de minister van Defensie.

In de brief van 2 maart 1999 schrijft sg Barth aan de nationale ombudsman:

Op 26 januari 1999 heeft in het kader van deze zaak bij de MID een gesprek plaatsgevonden tussen één van uw medewerkers, de heer [...], de Chef Staf van de MID en een medewerker van de Directie Juridische Zaken, de heer [...]. Hierbij werd afgesproken dat er door de MID een intern onderzoek zou worden gehouden naar de vermeende betrokkenheid van mevrouw [Moniek] en de KTZ [Monieks chef] bij deze kwestie. Met deze personen hebben conform de gemaakte afspraak gesprekken plaatsgevonden. Een verslag van dit onderzoek treft u in bijlage 1 aan. De resultaten daarvan spreken voor zich.

Met andere woorden, sg Barth verklaarde op 2 maart 1999 namens de minister van Defensie dat het rapport met de schokkende kwalificaties 'irritant', 'onaangepast' en 'volledig gestoord' voor zich spreekt.

Met de brief van 2 maart 1999 heeft de minister van Defensie aangegeven [Monieks] verklaringen te zien als zijn eigen standpunt, mede aangezien hij er geen afstand van doet in deze brief waarin hij de verklaringen overlegt. Dit standpunt – ofwel deze valse psychiatrisering van ondergetekende – is daarbij onverkort medegedeeld door toezending naar uw bureau namens de minister.

Vervolgens publiceerde uw Hoge College van Staat in rapport 99/507 dat ik 'irritant', 'onaangepast' en 'volledig gestoord' zou zijn, als onderdeel van het 'Standpunt Minister'. Uw bureau nam de grove beschuldigingen onweersproken over.

2. *De nationale ombudsman negeert keuringsresultaten.*

Op 4 en 11 juni 1998 ben ik psychologisch gekeurd door twee psychologen van Defensie Werving & Selectie, te weten de heer [...] en mevrouw [...]. De keuring vond plaats op de Marinekazerne Amsterdam in het kader van een sollicitatie van ondergetekende voor aspirant-officier júst in de periode dat ik als Randstaduitzendkracht bij Casema werkte. De psychologen concludeerden niet alleen dat ik beschik over een ruime werk- en levenservaring. Ze prezen ook mijn sterke karakter, hetgeen is terug te lezen in brieven van Defensie Werving & Selectie die ik uw bureau op 1 december 1998 zond.

In deze brieven is helemaal niets te vinden wat ook maar enigszins doet denken aan de ernstige psychiatrische stoornissen waaraan ik volgens militair inlichtingenrapport Det/51/99 zou lijden. Integendeel: de resultaten van het psychologisch onderzoek – mijn ruime werk- en levenservaring alsmede mijn sterke en ontwikkelde karakter – vormden juist aanleiding voor Defensie om mij af te wijzen als aspirant-officier en in plaats daarvan de functie van militair analist aan te bieden. Een carrière in het inlichtingenwezen zou volgens Defensie namelijk perfect aansluiten op mijn kwaliteiten.

Dat de MID mij heeft geadviseerd over het solliciteren bij deze geheime dienst, is een feit dat vaststaat volgens punt 4.10 van het [arrest van het Gerechtshof Den Haag](#) d.d. 12 april 2016 met zaakidentificatienummer ECLI:NL:GHDHA:2016:870. (Het arrest overleg ik als bijlage 1 bij deze brief; het is tevens in een geanonimiseerde versie gepubliceerd op [uitspraken.rechtspraak.nl](#).)

De resultaten van deze keuring door twee professionele defensiepsychologen haalt de psychiatrisering van ondergetekende volledig onderuit. Niettemin gaat uw rapport 99/507 hier geheel aan voorbij. De gekverklaring waar de minister van Defensie later met militair inlichtingenrapport Det/51/99 mee kwam aanzetten en waarvan hij sindsdien nimmer afstand heeft gedaan, is immers alleen gebaseerd op de verklaring van de in

opspraak geraakte en gewezen MID-functionaris [Moniek], die volgens haar eigen LinkedIn-profiel slechts een mavo-opleiding heeft afgerond. Mevrouw [Moniek] was noch competent, noch bevoegd om mijn geestelijke gezondheid te kunnen beoordelen (een kopie van haar openbare cv op LinkedIn is als bijlage 2 bijgevoegd).

3. *De nationale ombudsman negeert aangeleverde bewijsstukken.*

Op 21 september 1999 gaf ik op uw kantoor in persoon een brief af bestemd voor uw voorganger mr. dr. Marten Oosting. Als bijlagen bevatte deze brief onder meer een zevental documenten die allemaal aantonen dat er bij ondergetekende allerminst sprake is van psychische stoornissen. Het [ontvangstbewijs](#) dat is getekend door uw medewerkster [...], overleg ik als bijlage 3 bij deze brief.

Ondanks de aangeleverde documentatie nam uw instituut in uw rapport op 17 december 1999 de beweringen betreffende onder meer de valse psychiatrisering van ondergetekende, klakkeloos over. Geen van de door mij ingebrachte stukken wordt in uw rapport 99/507 genoemd. Ze blijken volledig te zijn genegeerd door uw onderzoeksinstituut.

Het gaat hier om meerdere lovende getuigschriften, van onder meer [Casema](#) zelf en mijn [uitzendbureau Randstad](#). Hieruit blijkt dat ik in 1998 'naar volle tevredenheid' bij Casema heb gewerkt. Ik ben dus noch ontslagen wegens 'irritant en onaangepast gedrag', noch 'volledig gestoord'.

Voor de goede orde: als Randstaduitzendkracht kon ik arbeidsrechtelijk gezien helemaal niet 'ontslagen' worden door Casema. Ik heb voor Randstad gewerkt bij het inlenende bedrijf Casema, totdat de afdeling Telesales van Casema de samenwerking met alle Randstaduitzendkrachten opzegde om enkel door te gaan met vaste krachten en uitzendkrachten van het concurrerende bureau Teleprofs. Een ander feit dat een ontslag wegens 'irritant en onaangepast gedrag' weerspreekt, is dat Casema mij tot tweemaal toe heeft gevraagd in vaste dienst te treden.

De bewijsstukken die ik de nationale ombudsman op 21 september 1999 gaf, bevatten tevens twee getuigenverklaringen van oud-collega [Jasper], die in 1998 eveneens werkte op de afdeling Telesales van Casema. Hierin doet de heer [Jasper] een boekje open over het wangedrag van mevrouw [Moniek], die als geheime dienstmedewerker hem manipuleerde om zijn verkering uit te maken. Uw bureau heeft u zich echter nooit uitgesproken over deze verboden, stuitende manipulatie in het privéleven van de heer [Jasper], die ik reeds schriftelijk bij uw bureau aankaartte op 1 december 1998.

Het is mij niet bekend of iemand bij de nationale ombudsman mijn bewijsstukken ooit heeft gelezen. Deze door uw Hoge College van Staat volkomen genegeerde documenten zend ik u hierbij nogmaals als bijlagen 4 tot en met 10.

4. *De nationale ombudsman volhardt in het verspreiden van nepnieuws.*

Eén jaar na het verschijnen van mijn boek over deze affaire, begon mevrouw [Moniek] een juridische strijd tegen ondergetekende. Dit resulteerde erin dat *De doofpotgeneraal* op 14 december 2015 door de rechtbank werd verboden.

Ik ging in hoger beroep en met mijn advocaat Jurian van Groenendaal beslechtte ik deze strijd vier maanden later in het Gerechtshof Den Haag. Ik won glansrijk. Op alle punten, zie [arrest ECLI:NL:GHDHA:2016:870](#).

De valse psychiatrisering van ondergetekende door mevrouw [Moniek] nam een prominente plaats in tijdens de procedures in de rechtbank en het hof. Daarbij deed zich tijdens mijn hogerberoepsprocedure een wending voor in deze doofpotaffaire toen me-

vrouw [Moniek] op 2 februari 2016 haar valse verklaringen over mijn gedrag introk – althans zo lijkt het – in een juridisch schrijven gericht aan het hof. Het gaat hier om de ‘memorie van antwoord inzake [Moniek] tegen E.F. Giltay’, opgesteld door haar advocaat mr. Ramon Thunnissen. In punt 36 geeft mr. Thunnissen namens zijn cliënt toe dat voornoemde uitspraken uit militaire inlichtingenrapport Det/51/99 door mij zijn weerlegd:

Dan beklagt Giltay zich er nog over dat de stelling van [Moniek] is dat hij bij Casema zou zijn ontslagen wegens onaangepast militant gedrag. Zij zou dat ten onrechte hebben aangevoerd, omdat dit intussen schriftelijk met producties door Giltay is weerlegd.

Overigens citeert mr. Thunnissen zijn cliënt hier slordig. Ik werd niet door de gewezen MID-functionaris [Moniek] – ten onrechte – beschuldigd van ‘onaangepast militant’ gedrag zoals hij schrijft, maar van ‘onaangepast en irritant’ gedrag. Daarbij werd ik tevens valselijk als ‘volledig gestoord’ weggezet.

Ondanks mijn klinkende overwinning in het Gerechtshof Den Haag en de berichtgeving hierover in landelijke dagbladen, hield uw onderzoeksbureau zich stil. Ook volgde geen reactie op de publicatie op 16 september 2016 van de tweede druk van *De doofpotgeneraal* waarin ik in acht extra hoofdstukken alle belangrijke nieuwe ontwikkelingen in dit doofpotschandaal had beschreven die uw Hoge College van Staat aangaan.

Het boek deed veel stof opwaaien. Er verschenen tot nu toe meer dan 160 artikelen over in twaalf landen. Een lijst met zo’n veertig quotes over het boek staat op: dedoofpotgeneraal.nl.

Over *De doofpotgeneraal* verscheen in Nederland onder meer een viersterrenrecensie in *Nieuwe Revu* en maakten [Hart van Nederland](#) en [EenVandaag](#) tv- en radio-items. *De Volkskrant*, *NRC Handelsblad*, *Algemeen Dagblad*: vrijwel alle kranten berichtten over deze affaire. Zo schreef de redactie van *Hebban* in een vijfsterrenrecensie:

Auteur Edwin Giltay beschrijft tot in details hoe mis het is met onze inlichtingendiensten, toegedekt door Defensie, de Nationale Ombudsman en met beschadigde ministers in het verlengde. Die zullen net als de lezers hun ogen vol ongeloof hebben laten rollen. Het niet voorzien zijn van juiste gegevens ontslaat hen niet van de plicht om serieuze waarheidsvinding te betrachten. Het is onterecht het zo te zien dat ze ‘erin zijn geluisd.’

Deze kritiek van 24 november 2016 – mede aan uw adres – is te vinden op: hebban.nl/recensies/dick-van-der-veen-over-de-dooftpotgeneraal.

Omdat uw organisatie zich bleef hullen in stilzwijgen, schreef ik u op 30 januari 2017. Ik riep u opnieuw per brief op uw bedrieglijk gebleken rapport 99/507 in te trekken en van uw website te verwijderen. Op 7 maart 2017 liet u mij echter weten te weigeren aan mijn verzoek te voldoen. U schreef me niet overtuigd te zijn en handhaaft uw rapport 99/507, waarmee u de valse grievende en zeer ernstige beschuldigingen dat ik ‘onaangepast’, ‘irritant’ en ‘volledig gestoord’ zou zijn, verder blijft verspreiden.

Feitelijk maakt u zich hiermee schuldig aan het uitdragen van nepnieuws. En dat al bijna twintig jaar.

5. *De nationale ombudsman misleidt door het overnemen van spelfouten.*

Tijdens haar rechtszaak tegen ondergetekende trok mevrouw [Moniek] mijn professionele zorgvuldigheid als auteur in twijfel. In hoger beroep heeft het Gerechtshof

Den Haag hierover in [arrest ECLI:NL:GHDHA:2016:870](#) een oordeel geveld. Ik citeer hier onder het kopje 'belangenafweging' van punt 4.9:

Het bezwaar van [Moniek] dat in het boek allerlei onjuistheden over haar staan, kan niet leiden tot een ander oordeel. De enige onjuistheden die tussen partijen onbetwist vast staan betreffen haar leeftijd (34 in plaats van 40) en de spelling van haar naam ('[...] in plaats van '[Moniek]'). Die beperkte misslagen zijn als zodanig onvoldoende om een zodanig ernstige inbreuk op de rechten van [Moniek] aan te nemen dat een verbod op publicatie van het boek van de heer Edwin Giltay gerechtvaardigd is. Anders dan de voorzieningenrechter, is het hof van oordeel dat deze onjuistheden ook onvoldoende zijn om de zorgvuldigheid in twijfel te trekken waarmee Giltay te werk is gegaan bij het schrijven van het boek. Wat betreft de spelling van de naam wordt dat onderstreept door de toelichting van Giltay dat hij die spelling heeft overgenomen uit een notitie die de MID heeft opgemaakt in het kader van het onderzoek van de ombudsman (productie 14 van Giltay) en door het feit dat [Moniek] zelf haar naam niet op de juiste wijze spelt in een brief die zij heeft gestuurd in het kader van datzelfde onderzoek (productie 22 van Giltay).

'Productie 22' behelst hier de gefaxte brief die mevrouw [Moniek] dateerde op 16 oktober 1999, maar volgens een stempel op de brief is binnengekomen op uw kantoor op 18 september 1999. Niet alleen uit de data op deze fax is geen wijs te worden: mevrouw [Moniek] ondertekende deze brief die zij zelf had opgesteld, met de naam '[...]'. En dat terwijl haar eigen naam in werkelijkheid met een 'y' gespeld moet worden.

Voornoemde gefingeerde identiteit die inlichtingenrecruiter [Moniek] zich had toegeëigend en waarmee ze zich in uw onderzoek 99/507 bedrieglijk had uitgegeven, kwam aan het licht in het Gerechtshof Den Haag.

De correcte spelling van namen van inlichtingenfunctionarissen is vaker niet in orde. De [parlementaire enquêtecommissie Srebrenica](#) spelt bijvoorbeeld in het verhoor van contra-inlichtingenofficier De Ruyter (over het beruchte fotorolletje van Srebrenica) zijn naam met een 'y', terwijl hijzelf in zijn [ondertekening](#) van het door hem aan u overlegde inlichtingenrapport Det/51/99 de afwijkende schrijfwijze 'ij' hanteert. 'De Ruijter' heet hij hier ineens.

In militair inlichtingenrapport Det/51/99 komt MID-officier De Ruyter aanzetten met de letter 'i' voor zijn spellingsversie van de naam [Moniek]: [...] schrijft hij keer op keer met hoofdletters in het verhoor. En dit terwijl mevrouw [Moniek] in uw onderzoek 99/507 dus zelf koos voor het eveneens onjuiste, maar chiquere oudhollandse spellingsalternatief '[...]'.
Laten we niet naïef zijn: als toezichthouder behoort u te weten dat inlichtingenfunctionarissen er een handje van hebben hun naam met opzet verkeerd te spellen. Het gebruik van een valse spelling is immers minder ingrijpend voor geheim agenten dan het aannemen van een geheel nieuwe dekmantel, maar scheidt toch verwarring over hun identiteit.

Laten we niet naïef zijn: als toezichthouder behoort u te weten dat inlichtingenfunctionarissen er een handje van hebben hun naam met opzet verkeerd te spellen. Het gebruik van een valse spelling is immers minder ingrijpend voor geheim agenten dan het aannemen van een geheel nieuwe dekmantel, maar scheidt toch verwarring over hun identiteit.

De valse spelling van de naam [Moniek] met een 'i' die De Ruyter in zijn inlichtingenrapport gebruikte, nam uw bureau gezagsgetrouw over. De naam [Moniek] wordt steeds foutief als '[...] in brieven die ik van uw onderzoeksinstituut ontving van:

- i. nationale ombudsman mr. dr. Marten Oosting (15 juli 1999),
- ii. nationale ombudsman mr. Roel Fernhout (7 oktober 1999),
- iii. substituut-ombudsman mr. L. de Bruin (17 juni 1999), en
- iv. klachtonderzoeker P.P.F. Schets (10 maart 1999).

Allen gingen in de fout. Pas in uw brief van 7 maart 2017 hanteert u opeens de correcte spelling '[Moniek]' zonder verdere uitleg over de detailfout van uw voorgangers, die in 2015 zowaar onvoorziene gevolgen heeft gehad die alle perken te buiten gingen. Deze hele spelfoutencarrousel heeft namelijk aanmerkelijke consequenties gehad in voor deze affaire relevante rechtszaken.

Mede omdat uw voorgangers in hun correspondentie aan mij consequent de spelling '[...]' gebruikten, heb ik dezelfde schrijfwijze met een 'i' overgenomen in de eerste druk van *De doofpotgeneraal*. Deze spelfout is mij door mevrouw [Moniek] – of was het nu '[...]'? – zéér kwalijk genomen tijdens haar juridische gevecht tegen mij, waarin het de voormalige ambtenaar hoofdzakelijk ging om geld. Zij wilde, zoals bleek tijdens de Hogerberoepszitting, mij laten veroordelen tot het betalen van een schadevergoeding van honderdduizenden euro's.

Het gevolg van de 'i'-spelling is bekend: De 'verkeerde spelling van de geslachtsnaam van eiseres' riep bij de Rechtbank Den Haag 'vragen op ten aanzien van de mate van zorgvuldigheid' waarmee ik te werk was gegaan bij het schrijven van mijn boek. De rechter, die bekende *De doofpotgeneraal* niet in zijn geheel te hebben gelezen en dus ook niet voetnoot 9 waarin ik het sluwe spellingsvariatietrucje reeds uit de doeken had gedaan, rekende mij de 'i' zwaar aan. Op 14 december 2015 werd mijn boek verboden en kreeg ik tevens een spreekverbod opgelegd. (Het censuurvonnis met zaakidentificatienummer [ECLI:NL:RBDHA:2015:15050](https://uitspraken.rechtspraak.nl) staat op uitspraken.rechtspraak.nl en overleg ik als bijlage 11 bij deze brief.)

Het boekverbod leverde mij veel negatieve publiciteit op. Het zette mijn reputatie als redacteur die nauwgezetheid betracht, in een dubieus daglicht op radio, tv en in dagbladen in Nederland en alle landen van voormalig Joegoslavië. Daartegen kon ik mij op dat moment nauwelijks verdedigen. Gemeuilkorfd door een spreekverbod, is het immers lastig een krom verhaal recht te zetten.

Zoals ik u reeds schreef, won ik gelukkig mijn hoger beroep op alle punten. De dwaling van de rechtbank werd volledig rechtgezet door het gerechtshof.

Ik zet hier deze geschiedenis uiteen opdat u beseft wat voor nare consequenties voor mijn werkzame leven zoal zijn veroorzaakt door het geblunder in uw onderzoek 99/507 doordat uw voorgangers onder meer niet hebben gecontroleerd of de hoofdzaken én details in inlichtingenrapport Det/51/99 van de minister wel kloppen.

6. *De nationale ombudsman wekt de indruk partijdig te zijn.*

In 1998 en 1999 heb ik in mijn correspondentie aan uw bureau duidelijke klachten geformuleerd over:

- i. de spionage-insluiping bij Casema,
- ii. het achterhouden van het beruchte Srebrenica-fotorolletje, en
- iii. vele andere misdragingen van de militaire inlichtingendienst.

Deze klachten, ofwel het hele spionageschandaal bij Casema waar ik u en uw voorgangers meermalen nader over inlichtte, heeft uw bureau nimmer onderzocht. U heeft immers de misdragingen bij Casema waar ik op wees, teruggebracht tot enkel een klacht over mijn sollicitatie voor aspirant-officier. Dit lijkt mij in strijd met de onpartijdigheid die de nationale ombudsman behoort te betrachten bij de beoordeling van voorgelegde klachten.

7. De nationale ombudsman negeert mijn klacht over Srebrenica niet alleen, maar raakt deze ook kwijt.

Omdat ik me erover verbaasde dat uw instituut het overgrote deel van mijn klachten en vrijwel al mijn bewijsstukken heeft genegeerd, heb ik vorig jaar een afspraak met uw kantoor gemaakt om onderzoeksdossier 99/507 in te zien. Hierop heb ik onder toezicht van uw medewerker de heer [...] op 14 juni 2017 ontdekt dat een belangrijk document in uw dossier ontbreekt. En dat terwijl ik dit document op 21 september 1999 persoonlijk heb afgegeven op uw bureau.

Het gaat om het aanvullend klaagschrift van 21 juli 1999 gericht aan de hoofdofficier van Justitie in Den Haag mr. S.J.M.A. van Gend. Ik zond dit klaagschrift mee als bijlage 1 van mijn brief van 21 september 1999, gericht aan uw voorganger mr. dr. Marten Oosting, die zich wél in uw dossier bevindt.

Nogmaals wijs ik hier op het [ontvangstbewijs](#) dat ik ontving van uw medewerker mevrouw [...]. Uit het antwoord van uw organisatie van 7 oktober 1999 blijkt verder dat de nationale ombudsman mijn brief van 21 september 1999 met de bijlagen correct heeft ontvangen.

Aangezien dit voor deze affaire uiterst belangrijke klaagschrift op uw bureau blijkt te zijn verdwenen, zend ik u hierbij als bijlage 12 een kopie hiervan. In het stuk getuig ik van de vele misdrijvingen van MID'er [Moniek] en beschrijf ik details van deze inlichtingenaffaire.

Ik copy-paste hier een passage uit punt 15 van het klaagschrift die gaat over mevrouw [Moniek]:

Ongevraagd meldde zij aan de burgers die via een uitzendconstructie bij Casema werkten dat het beruchte Srebrenica-incident absolute onzin was en dat zij zelf afdrucken had gezien van het zogenaamd per ongeluk mislukt-ontwikkelde fotorolletje dat afgeschermd diende te worden voor eenieder werkzaam buiten de MID, dit ter bescherming van de eigen organisatie.

Voor de duidelijkheid: het belang van dit alles heeft niet alleen betrekking op ondergetekende. We hebben hier te maken met een zaak in relatie tot het Srebrenica-drama en het infame fotorolletje dat daarbij een rol speelt. Het achtergehouden fotorolletje bevat bewijsmateriaal van oorlogsmisdaden en de beschamende rol van enkele Nederlandse militairen in Srebrenica, die meehielpen met de deportatie van later vermoorde Moslimmannen.

Dat dit onderwerp nog altijd actueel is, wordt onder meer onderstreept door de rechtszaak die meer dan tweehonderd Dutchbatveteranen recentelijk hebben aangespannen tegen hun voormalige werkgever Defensie. Naast compensatie voor hun ondermaatse bewapening, eisen de veteranen eigen foto's en video's terug die ze in de dagen na de val van Srebrenica maakten. Het gaat om ten minste acht filmrolletjes – met bewijzen van oorlogsmisdaden – die hun superieuren van de veteranen afnamen. Meer hierover is te lezen in het artikel: "Nog veel meer fotorolletjes uit Srebrenica in archief MIVD" van [ThePostOnline: nieuws.tpo.nl/2016/11/28/nog-meer-fotorolletjes-srebrenica-archiefmivd/](#).

Daarnaast is deze inlichtingenaffaire die ik beschrijf van actueel belang omdat het een rol speelt – zij het bescheiden – in de juridische strijd van de Moeders van Srebrenica tegen de Staat der Nederlanden. Naar de affaire wordt verwezen in punt 31 van de memorie van grieven van 7 juli 2015 van de advocaten mrs. Marco R. Gerritsen en

Simon A. van der Sluijs, die de weduwen bijstaan. De betreffende pagina's van dit juridische stuk overleg ik als bijlage 13 bij deze brief.

In breder perspectief: een en ander is in het belang van het Nederlandse publiek, nabestaanden en de internationale gemeenschap, en is daarmee maatschappelijk relevant. De affaire zoals beschreven in *De doofpotgeneraal* bevindt zich mogelijk in de marge van het grotere gebeuren, maar geeft wel aan dat er het nodige mis is met het handelen van Defensie.

Daar waar de overheid tracht zoveel mogelijk te verdoezelen, probeer ik met mijn boek een aanzet te geven tot waarheidsvinding. Dat diezelfde overheid mij aantoonbaar in diskrediet brengt, moge inmiddels geheel helder zijn.

En dat de nationale ombudsman daaraan – hoewel wellicht niet met opzet – bijdraagt (door geen of ondeugdelijk onderzoek te doen, aangeleverde documentatie te laten verdwijnen, alsook het in stand houden van vals gebleken documentatie), druist in tegen de grondslagen van uw instituut.

8. *De nationale ombudsman negeert mijn klachten over inlichtingenintringes.*

Op 1 december 1998 wees ik de nationale ombudsman er schriftelijk op dat ik getuige was van – de uiterst omstrede – tewerkstelling van een functionaris van de Militaire Inlichtingendienst. Kort hierna werd ik door Defensie met de valse psychiatrisering beschadigd.

In dit kader merk ik op dat de tewerkstelling van mevrouw [Moniek] is bevestigd door het Hof Den Haag. Ik citeer hier uit punt 4.10 van [arrest ECLI:NL:GHDHA:2016:870](#):

Zo staat tussen partijen vast:

- i. dat in de betreffende periode [Moniek] en Giltay allebei in de avonduren hebben gewerkt bij Casema;
- ii. dat [Moniek] in die periode ook werkzaam was bij de MID;
- iii. dat [Moniek] en Giltay tijdens het werk bij Casema hebben gesproken over de sollicitatie van Giltay bij het korps mariniers en dat [Moniek] Giltay heeft geadviseerd over het solliciteren bij de MID.

In Nederland is een infiltratie door een inlichtingenfunctionaris alleen gerechtvaardigd bij een situatie die de zwaarte heeft van een bedreiging van de veiligheid van de Staat. In de praktijk moet het dan om ongekend ernstige zaken gaan, zoals terroristische aanslagen of het verspreiden van massavernietigingswapens. Van dat alles was geenszins sprake bij Casema.

Hoewel de keuze voor een militaire spionageoperatie bij Casema voor geen zinnig mens is te vatten, heb ik uit betrouwbare bron het volgende vernomen: tijdens het eerdergenoemde gesprek op 26 januari 1999 bij de MID zou uw onderzoeksbureau – terecht – hebben gevraagd naar de reden van de tewerkstelling van MID-er [Moniek] bij Casema. Uw medewerkers zouden toen echter genoeg hebben genomen met de repliek dat dit een staatsgeheim betrof.

Het is onbegrijpelijk dat uw voorgangers geen nadere opheldering hebben geëist over deze militaire inlichtingenoperatie, en zich klaarblijkelijk hebben laten afschepen door het rookgordijn 'staatsgeheim'.

Later vernam ik van mijn bron dat de operatie tot doel had om mij bij Casema te laten werven voor de MID door MID-functionaris [Moniek]. Daarnaast zou de operatie heimelijk tevens een tweede doel hebben, namelijk het op de proef stellen van de ondermaats gebleken infiltratiekwaliteiten van de naderhand gewezen [Moniek]. Let wel: voor een

dergelijke bizarre verboden operatie in een civiel bedrijf dat internet aanbiedt aan particulieren, kan de inzet van spionnen en het predicaat staatsgeheim met geen mogelijkheid legitiem worden gevonden. Argeloos werkzame burgers zijn hiervan immers de dupe geworden.

Zoals ik de nationale ombudsman al meermaals schreef, heeft er op 15 juli 1998 een spionage-insluiping plaatsgevonden in het kantoorgebouw van Casema te Delft. Omdat mevrouw [Moniek] mij wenste te spreken over haar aanbod om als militair analist bij de MID aan de slag te gaan, hadden wij ons die dag op haar verzoek in de pauze afgezonderd in de pantry. In hoofdstuk 4 van *De doofpotgeneraal* schrijf ik tot in detail op welke wijze we tijdens dit gesprek werden opgeschrikt. Om deze brief niet te lang te maken, vat ik dit incident hier samen:

Lichtflitsen. Een grote camera was op ons gericht. Het bleek om een vreemde indringer in het bedrijfspand te gaan toen hij ons later op de avond opnieuw fotografeerde. Hij vluchtte naar buiten, waar hij in een gereedstaande auto stapte van een handlanger. Met spoed reden de twee weg om zich nooit meer te laten zien. Mevrouw [Moniek] zag lijkleek na dit voorval. Herkende ze soms de insluiper, die Nederlands sprak en die haar 'infiltratie' als MID'er bij Casema vereeuwigde met zijn camera?

Het is zeer ongebruikelijk als je ongevraagd en onverwacht op je werk in een kantoorpand wordt geflitst door een indringer. Achteraf bleek hij zich toegang tot het kantoorgebouw te hebben verschaft met een personeelspasje dat enkele dagen daarvoor was ontvreemd van mijn Casema-supervisor [...]. Dat pasje was nota bene gestolen op de afdeling Telesales zelf. Vermoedelijke dader: een nieuwe uitzendkracht die naar eigen zeggen bij Casema haar achternaam van haar defensieman vermeed te gebruiken, maar per ongeluk eens de telefoon opnam met '[...] van Baal'.

Toen de spionage-insluiping door Casema-collega's werd gemeld bij de politie in Delft, verbaasde deze zich erover dat het kenteken van de vluchtauto nergens geregistreerd bleek te staan. Dit betekende nogal wat: het ging hier niet om zomaar een stel criminelen.

De 'inbraak' – juridisch-technisch gezien een insluiping – bracht ik schriftelijk onder de aandacht van uw voorganger mr. dr. Marten Oosting op 10 mei 1999. Hoewel het de taak is van de nationale ombudsman om klachten van burgers serieus te nemen, heeft uw Hoge College van Staat echter nooit gereageerd op deze spionagegeschiedenis. In rapport 99/507 staat helemaal niéts hierover.

Vanwege de nalatigheid in dit rapport heb ik uw voorganger mr. R. Fernhout per brief op 18 januari 2000 nogmaals gewezen op dit voorval dat bij Casema werkzame burgers zo heeft beangstigd. Maar wederom weigerde uw bureau erop in te gaan. Werkelijk geen enkel woord werd aan dit onderwerp besteed.

Rapport 99/507 negeert naast de insluiping tevens mijn klachten inzake het beruchte Srebrenica-fotorolletje, zoals ik hier beschrijf in grief 7. Mevrouw [Moniek] beklaagde zich bij herhaling over de interne strijd binnen de MID over het in de doofpot stoppen van dit rolletje, wat niet onopgemerkt bleef bij mijn collega's. Zo zag ik mevrouw 'Van Baal' op de afdeling Telesales heimelijk aantekeningen maken van [Monieks] beklag over het rolletje.

Behalve op 10 mei 1999, informeerde ik als waakzaam burger mr. dr. Marten Oosting over deze interne spionnenstrijd in een klaagschrift op 21 september 1999. Maar dat document verdween dus in het ongewisse op uw kantoor. Ik hoop dat dit niet gebeurde in het kader van de infame Srebrenica-doofpot.

9. *De nationale ombudsman laat na een opsporingsambtenaar te horen.*

In het zoekgeraakte document beschreven in grief 7, informeerde ik uw bureau zo goed als mogelijk over onder meer de identiteit van meerdere van mijn oud-collega's op de afdeling Telesales van Casema. Zo liet ik in het klaagschrift (bijlage 12) ook de naam vallen van de heer [Mark].

Inmiddels is zijn exacte achtergrond aan het licht gekomen. De heer [Mark] was destijds naast zijn vakantie-uitzendbaan als telefonisch verkoper, tevens voltijds werkzaam als bijzonder opsporingsambtenaar. Hoewel hij destijds op de afdeling Telesales geheimzinnig deed over zijn overheidsbaan, is dit inmiddels eenvoudig na te lezen op zijn LinkedIn-profiel. Een pdf-kopie hiervan overleg ik als bijlage 14 bij deze brief.

Ook de rol van de heer [Mark] in deze spionageaffaire beschrijf ik gedetailleerd in mijn boek waarvan ik mede op verzoek van uw medewerkster mevrouw [...] meerdere exemplaren afgaf op uw bureau. Opsporingsambtenaar [Mark] heeft destijds terwijl hij zijn functie van telefonisch verkoper min of meer als dekmantel gebruikte, mij en andere collega's indringende vragen gesteld over het insluipingsincident dat hem naar eigen zeggen zorgen baarde. Tot op dat dag van vandaag heeft u nagelaten hém te horen.

Deel II

Mijn twee nieuwe klachten over het Ministerie van Defensie luiden:

1. *Defensie zet mij in de media valselijk weg als leugenaar.*

Het verwijt dat ik 'volledig gestoord' zou zijn, behelst niet een eenvoudige verwensing. Het is niet zo dat het Ministerie van Defensie uitdraagt dat ik 'een ongelooflijke sukkel' zou zijn of zoiets dergelijks. Nee, volgens de afdeling Persvoorlichting van het ministerie zou ik daadwerkelijk gek zijn – dit standpunt is recentelijk nog uitgedragen in de landelijke media.

Hierbij wijs ik op het artikel 'Klokkenluider Edwin Giltay vecht tegen Defensie voor eerherstel' van SBS6 van 14 september 2017. Dit stuk complementeert een tv-reportage over de door Defensie gepleegde karaktermoord die dezelfde dag is uitgezonden in *Hart van Nederland*.

Het artikel met de reportage is hier gepubliceerd:

hartvannederland.nl/nieuws/2017/klokkenluider-giltay-vecht-voor-eerherstel/.

Een uitdraai van het artikel overleg ik bij deze brief als bijlage 15.

In het kader van het hoor- en wederhoorprincipe heeft de redactie van *Hart van Nederland* de afdeling Persvoorlichting van Defensie gevraagd te reageren op de valse psychiatrisering van ondergetekende. 'In een reactie zegt Defensie dat er onderzoek is gedaan naar deze zaak en dat de beweringen van Edwin niet kloppen,' aldus de letterlijke woorden van SBS6-presentatrice Mirella van Markus in de uitzending.

De integrale tv-uitzending is hier te zien – vanaf 9 minuut 48 begint het item:
www.hartvannederland.nl/video/uitzendingen/2017/14-september-2017-vroeg/

In het SBS6-artikel op internet staat de uitgebreide reactie van de afdeling Persvoorlichting van Defensie op de tv-reportage. Ik citeer hier de alinea onder de tussenkop 'Gekverklaring door Defensie':

‘De heer Giltay is destijds psychologisch ongeschikt verklaard toen hij aspirant-officier wilde worden bij de Koninklijke Marine’, reageert Defensie op het gek verklaren van Edwin. ‘De Nationale Ombudsman heeft in 1999 onderzoek gedaan naar de afwijzing van de heer Giltay bij het Korps Mariniers. Daarbij is Defensie volledig in het gelijk gesteld. Er is dus geenszins sprake van valse psychiatrisering als getuige.’

U ziet het: Defensie weigert haar grove fouten uit het verleden toe te geven en met uitleg te komen. Ten onrechte wordt botweg ontkend dat ik valselijk ben gepsychiatriseerd. Defensie handhaaft de psychiatrisering van ondergetekende en misbruikt daarvoor een argument dat volledig misplaatst is, door namelijk mijn keuringsresultaten te misbruiken om de valse psychiatrisering te onderbouwen.

Het Ministerie van Defensie misleidt niet alleen door de bedrieglijk gebleken psychiatrisering met uw rapport in de hand recht te praten. Defensie misleidt tevens door in haar reactie op mijn psychiatrisering mijn afkeuring voor aspirant-officier uit 1998 met de haren erbij te slepen. Door dit irrelevante verhaal te vertellen, en dan nog op onvolledige en selectieve wijze, zet Defensie mij eveneens onverdiend in een kwaad daglicht. De sollicitatie-afwijzing van 11 juni 1998 heeft immers niets te maken met de vals gebleken psychiatrisering van een jaar later. Nogmaals: de afwijzingsredenen – mijn sterke karakter en goede ontwikkeling – waren juist aanleiding voor Defensie mij de baan van militair analist aan te bieden.

Kortom, heden wordt de psychiatrisering die vals is, recht gepraat door Defensie. Daarbij legitimeert Defensie deze karaktermoord met uw rapport 99/507.

Het zal je maar overkomen dat je voor honderdduizenden landgenoten op bedrieglijke wijze als leugenaar wordt weggezet – het overkomt hier ondergetekende. Volgens de Stichting Kijkonderzoek keken 258 duizend mensen naar de SBS6-uitzending. Dit schaadt mij niet alleen als persoon. Ook mijn reputatie als auteur wordt voor een groot publiek geschonden.

Op 27 november 2017 heb ik de Afdeling Persvoorlichting van het Ministerie van Defensie gebeld. Ik vroeg naar de naam van de betrokken persvoorlichter en wees op de noodzaak de reactie bij SBS6 te rectificeren. Dezelfde dag [mailde de Directie Communicatie](#) van Defensie mij dat het ‘geen noodzaak’ zag om mij de naam van de persvoorlichter te geven. Over rectificatie werd verder met geen woord gerept.

Niet minder opmerkelijk is dat voornoemd e-mailbericht anoniem werd verzonden, hetgeen wellicht iets zegt over de angstcultuur bij Defensie. De e-mail overleg ik als bijlage 16.

Feit is dat de Afdeling Persvoorlichting van Defensie ruchtbaarheid geeft aan kwalijke nonsens door middel van een mediaorganisatie met een zeer groot publiek. Defensie verspreidt willens en wetens via SBS6 onjuiste en misleidende informatie over mij, waarbij mijn geloofwaardigheid en reputatie als mens en als auteur aangetast worden op een wijze die buitengewoon krenkend is. Daarbij weigert het Ministerie van Defensie over te gaan tot rectificatie.

2. *Defensie misbruikt uw rapport om onderhavige Srebrenica-inlichtingenaffaire niet te onderzoeken.*

Op 10 maart 2014 legde ik minister Hennis van Defensie voor dat uw bureau de affaire-*De doofpotgeneraal* niet heeft onderzocht in 1999. In mijn manuscript dat ik toen voor haar afgaf in het kader van hoor en wederhoor, schreef ik namelijk dat het onderzoek van de nationale ombudsman zich beperkte tot mijn sollicitatie voor aspirant-officier.

Niettemin weigert minister Hennis in een brief van 21 april 2015 de affaire-*De doofpotgeneraal* te onderzoeken. De nationale ombudsman zou immers mijn klachten in 1999 al hebben onderzocht en deze ongegrond hebben verklaard.

Wat de minister van Defensie schrijft, is nonsens. Rapport 99/507 had een opmerkelijk beperkte reikwijdte. Mijn klachten over:

- i. de spionage-insluiping bij Casema,
- ii. het achterhouden van het beruchte Srebrenica-fotorolletje, en
- iii. vele andere misdragingen van de militaire inlichtingendienst,

zijn nimmer door de nationale ombudsman onderzocht. Dat het militaire spionageschandaal dat ik in *De doofpotgeneraal* nauwgezet beschrijf, nooit door de nationale ombudsman is onderzocht, is ook expliciet aan mij bevestigd door de heer [...] toen ik hem op 14 juni 2017 op uw kantoor sprak over dossier 99/507. Hij wees me erop dat alleen mijn sollicitatie naar aspirant-officier is onderzocht – meer niet. Niettemin blijft het Ministerie van Defensie zich verschuilen achter uw rapport, dat is gestoeld op vals gebleken informatie van het Ministerie van Defensie zelf.

In de tweede editie van mijn boek – dat ik voor u langsbracht – heb ik u er reeds op gewezen dat minister Hennis zich verschuilt achter uw vals gebleken rapport dat een ander, afgeperkt onderwerp behelst. Tot nu toe heeft u echter nagelaten hier inhoudelijk op te reageren. Te uwer informatie zend ik u daarom hierbij de [brief van minister Hennis](#) van 21 april 2015 (bijlage 17), opdat u zelf kunt zien hoe zij mede op basis van uw rapport 99/507 weigert om de Commissie van Toezicht op de Inlichtingen- en Veiligheidsdiensten (CTIVD) deze doofpotaffaire te laten onderzoeken.

Omdat ik geen genoegen nam met de afwimpeling van de minister, heb ik haar nogmaals aangeschreven. Hierop ontving ik op 6 juni 2017 een [brief van de heer J.J. Buirma](#) in zijn functie van Hoofd Bestuurs-, Straf- en Tucht recht van het Ministerie van Defensie, waarin hij zich eveneens verschuilt achter uw rapport 99/507. Deze brief treft u hierbij ook aan, als bijlage 18.

De heer Buirma schrijft tot mijn verbijstering in zijn brief dat naast uw onderzoeksbureau, ook de CTIVD mijn klachten over de MIVD zou hebben onderzocht en ongegrond zou hebben verklaard. Feit is echter dat dit CTIVD-onderzoek nóóit heeft plaatsgevonden en de CTIVD nooit een oordeel over deze affaire heeft geveld. Minister Hennis heeft immers op 21 april 2015 een CTIVD-onderzoek hiernaar gedwarsboomd, zoals is te lezen in háár brief.

Een WOB-verzoek dat ik deed naar voornoemd CTIVD-onderzoek, leverde dan ook geen resultaat op. Generaal O. Eichelsheim – directeur van de Militaire Inlichtingen- en Veiligheidsdienst – schreef mij op 24 oktober 2017 dat de CTIVD deze affaire niet heeft onderzocht. [Directeur Eichelsheim](#): ‘De CTIVD heeft geen klacht van u jegens de MIVD behandeld. Er is om die reden ook geen rapport van de MIVD.’ Hierbij overleg ik zijn brief als bijlage 19 bij dit schrijven.

Zoals de brief van de heer Buirma laat zien, is hier wederom sprake van aperte en aantoonbare onwaarheden van het Ministerie van Defensie. In dit kader wijs ik u erop dat oud-kapitein Victor van Wulfen net als ik door hoge militairen en topambtenaren van Defensie is verwezen naar onderzoeksrapporten die niet bestaan. Het gaat hier helaas dus kennelijk om de modus operandi van Defensie.

Conclusie

Uit voorgaande mag blijken dat de overheid in de affaire rond *De doofpotgeneraal* heeft geblunderd en tekort is geschoten. Daarnaast heeft de overheid mijns inziens onjuist en onrechtmatig gehandeld. Er is van mijn kant in dezen beslist geen sprake van een persoonlijke vendetta omdat er ooit iets onaardigs over mij is gezegd. Het gaat hier om overheidshandelen dat mij op persoonlijk en professioneel vlak heeft geschaad.

Ten aanzien van mijn negen grieven aan uw adres:

Uw eigen organisatie heeft – onvermoed misschien – mede bijgedragen aan de beschadiging van ondergetekende, door rapport 99/507 te blijven handhaven, ondanks de fouten en vals gebleken informatie daarin. Dit tot grote verontwaardiging van mijn naaste omgeving, mijn lezerspubliek, journalisten, publicisten en politici. In feite duldt de nationale ombudsman hiermee al bijna twintig jaar karaktermoord. Het vertrouwen van de burger in een onpartijdig instituut als het uwe raakt hierdoor aangetast.

Ik verzoek u vriendelijk:

1. het abuis op passende wijze te herstellen,
2. het omstreden rapport alsnog in te trekken, en
3. dit gemotiveerd naar de buitenwereld te communiceren.

Nu blijkt dat uw instituut jarenlang met valse informatie voor de gek is gehouden door de minister van Defensie, verzoek ik u tevens de minister alsnog te sommeren volledige en deugdelijke opheldering van zaken te verschaffen over deze doofpotaffaire.

Samenvattend werkten er niet minder dan drie Teleprofs-uitzendkrachten met een opmerkelijke achtergrond op de afdeling Telesales van Casema:

1. [Moniek], die bij Casema openlijk klaagde over haar werk bij de MID en het door de MID achterhouden van het beruchte fotorolletje van Srebrenica.
2. [...] van Baal, de echtgenote van Ad van Baal, een generaal die als landmachtbevelhebber in opspraak kwam door zijn rol bij de Srebrenica-doofpot. Mevrouw Van Baal probeerde angstvallig de identiteit van haar man te verhullen bij Casema en maakte op de Telesales-werkvloer heimelijk aantekeningen van het gedrag van mevrouw [Moniek]. Tevens kwam zij in beeld als verdachte van de diefstal van een personeelspas, waarmee een spionage-insluiping plaatsvond op de afdeling.
3. [Mark], die zijn hoofdberoep van bijzonder opsporingsambtenaar probeerde te verhullen, maar collega's op de werkvloer ondervroeg om de inlichtingen-intriges en -insluiping te doorgronden.

Hierbij verzoek ik u om het optreden te toetsen van voornoemde drie personen: waren de tijdelijke tewerkstellingen van inlichtingenfunctionaris [Moniek], generaalsvrouw [...] van Baal, en bijzonder opsporingsambtenaar [Mark] wél of níét gerechtvaardigd op de afdeling Telesales van Casema? Naar mijn mening was deze inlichtingenoperatie – op een callcenter van een particuliere internetprovider waar geen bedrijfsgeheimen van enig gewicht waren te vinden – volkomen misplaatst. Acht u het geoorloofd dat gewone burgers in een civiele werkomgeving worden belast met strafbare militaire inlichtingenmanoeuvres? Vindt u het geoorloofd dat burgers op deze manier werden gehinderd en benadeeld op hun werk?

Ten aanzien van mijn eerste nieuwe klacht over Defensie:

Defensie zet mij als getuige van een defensiedoofpotaffaire nu al ruim twintig jaar weg als volledig gestoord met een beroep op uw onderzoek. Recentelijk gebeurde dat voor

een publiek van meer dan 250 duizend kijkers op SBS6. Ik verzoek u deze handelwijze te onderzoeken. Tevens verzoek ik u uw gewicht in te brengen opdat Defensie uw rapport niet langer misbruikt om haar straatje schoon te vegen in de media en dat Defensie overgaat tot rectificatie.

Ten aanzien van mijn tweede nieuwe klacht over Defensie:

Defensie verschuilt zich achter een CTIVD-rapport dat niet bestaat en een ombudsman-rapport dat een ander onderwerp behelst. Hierbij verzoek ik u deze handelwijze van afwimpeling door Defensie te onderzoeken, opdat deze doofpotaffaire alsnog in zijn geheel wordt opgehelderd.

Vergezeld door mijn persagent, had ik op 21 februari jongstleden een indringend gesprek met mr. Yehudi Moszkowicz op zijn kantoor in Utrecht. Hij zei zich in te gaan lezen in deze hele affaire.

Tot slot wijs ik er nogmaals op dat het mij niet slechts te doen is om mijn persoon. Het gaat mij vooral om waarheidsvinding. Het gaat hier in een breder perspectief ook om het achterhouden van het beruchte fotorolletje van Srebrenica.

Ik houd mij beschikbaar voor overleg en stel een termijn van zes weken om te voldoen aan bovenstaande, dan wel de intentie kenbaar te maken hier op korte termijn werk van te maken. Ik hoop dat er een einde komt aan het afwimpelen en bagatelliseren van gefundeerde grieven, zowel van de zijde van Defensie als uw organisatie. Ik hoop dat zaken worden rechtgezet.

Hoogachtend,

Edwin Giltay

E-mailadres: edwingiltay@gmail.com

Websites: www.dedoofpotgeneraal.nl | www.thecoverupgeneral.com

Cc: Mr. Y. Moszkowicz, Voorstraat 2, 3512 AM Utrecht.

Bijlagen

Lijst van 19 bijlagen behorend bij de brief van 13 maart 2018 van Edwin Giltay aan de nationale ombudsman met onderwerp ‘Srebrenica-doofpotaffaire’:

1. [Arrest ECLI:NL:GHDHA:2016:870](#) van het Gerechtshof Den Haag, 12 april 2016.
2. LinkedIn-profiel van mevrouw [Moniek], 10 augustus 2015.
3. [Ontvangstbewijs](#) van mevrouw [...] van de nationale ombudsman van 21 september 1999.
4. [Getuigschrift](#) van de heer G.M. Doedée in zijn functie van vicepresident Human Resources van Casema. Delft, 8 juni 1999.
5. Getuigschrift van de heer [...] in zijn functie van intercedent van Randstad Callflex. Rijswijk, 22 april 1999.
6. [Getuigschrift](#) van de heer [...] in zijn functie van intercedent van Randstad Callflex. Rijswijk, 20 mei 1999.
7. Arbeidsovereenkomst bij detacheringsbureau Multec Project Ondersteuning. Haarlem, 6 juni 1994.
8. Getuigschrift van de heer Henk Brouwer in zijn functie van directeur *International Operations* van IBM Nederland. Amsterdam, 18 oktober 1994.
9. Verklaring van de heer [Jasper] overlegd aan ondergetekende betreffende MID-functionaris [Moniek]. Oosterhout, 26 mei 1999.
10. Tweede verklaring van de heer [Jasper] overlegd aan ondergetekende betreffende MID-functionaris [Moniek]. Oosterhout, 10 juni 1999.
11. [Vonnis ECLI:NL:RBDHA:2015:15050](#) van de Rechtbank Den Haag, 14 december 2015.
12. Aanvullend klaagschrift aan de hoofdofficier van justitie in Den Haag, 21 juli 1999
13. Punt 31 van de memorie van grieven van 7 juli 2015 van de advocaten mrs. M.R. Geritsen en S.A. van der Sluijs van de Moeders van Srebrenica tegen de Staat der Nederlanden.
14. LinkedIn-profiel van de heer [Mark], 20 maart 2015.
15. Artikel ‘[Klokkenluider Edwin Giltay vecht tegen Defensie voor eerherstel](#)’ van *Hart van Nederland* van SBS6. Gepubliceerd op 14 september 2017 op internet.
16. [Anonieme e-mail](#) van 27 november 2017 van de Directie Communicatie van het Ministerie van Defensie.
17. [Brief van minister J.A. Hennis-Plasschaert van Defensie](#) met referentie DIS2015005421, 21 april 2015.
18. [Brief van de heer J.J. Buirma](#) in zijn functie van Hoofd Bestuurs-, Straf- en Tucht recht van het Ministerie van Defensie met referentie BS2017018158, 6 juni 2017.
19. [Brief van generaal O. Eichelsheim](#) in zijn functie van directeur van de Militaire Inlichtingen- en Veiligheidsdienst, met referentie DIS2017019472, 24 oktober 2017.